

„Puterea care se desăvârșește în slăbiciune”

Versete călăuzitoare: Luca 9.10-56

Luca 9.10-56: Și apostolii, întorcându-se, I-au istorisit tot ce au făcut. Și, luându-i cu Sine, S-a retras deoparte, într-un loc pustiu al unei cetăți numite Betsaida. Iar mulțimile, aflând, L-au urmat; și El i-a primit și le vorbea despre Împărăția lui Dumnezeu și îi vindeca pe cei care aveau nevoie de vindecare. Și ziua a început să se plece spre seară; și cei doisprezece au venit și I-au spus: „Dă drumul mulțimii, ca să meargă în satele și cătunele din jur și să găzduiască și să găsească hrană; pentru că aici suntem într-un loc pustiu”. Și El le-a zis: „Dați-le voi să mănânce!” Și ei au spus: „Nu avem mai mult de cinci pâini și doi pești, afară numai dacă noi am merge și am cumpăra hrană pentru tot poporul acesta”. Pentru că erau cam cinci mii de bărbați. Și El le-a zis ucenicilor Săi: „Puneți-i să stea jos, în cete de câte cincizeci”. Și au făcut așa și i-au pus pe toți să stea jos. Și, luând cele cinci pâini și cei doi pești, privind spre cer, le-a binecuvântat și le-a frânt și le-a dat ucenicilor ca să le pună înaintea mulțimii. Și toți au mâncat și s-au săturat; și s-a ridicat ce le-a prisosit, douăsprezece coșnițe de firimituri.

Mărturia lui Petru despre Isus

Și a fost că, pe când Se ruga singur, ucenicii erau cu El; și El i-a întrebat, spunând: „Cine zic mulțimile că sunt Eu?” Și ei, răspunzând, au spus: „Ioan Botezătorul; iar alții, Ilie; iar alții, că a înviat un profet din vechime”. Și le-a spus: „Dar voi, cine ziceți că sunt Eu?” Și Petru, răspunzând, a spus: „Hristosul lui Dumnezeu”.

Primul anunț al morții și al învierii Sale

Și, impunându-le, le-a poruncit să nu spună nimănui aceasta, zicând: „Trebuie ca Fiul Omului să sufere multe și să fie respins de bătrâni și de preoții de seamă și de cărturari și să fie omorât și a treia zi să învieze”. Și le spunea tuturor: „Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine însuși și să-și ia zilnic crucea și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și salveze viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine, acela o va salva. Pentru că, ce i-ar folosi unui om dacă ar câștiga toată lumea și s-ar distruge sau s-ar pierde pe sine? Pentru că de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, de acela Se va rușina Fiul Omului când va veni în gloria Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri. Dar vă spun, în adevăr, sunt unii dintre cei care stau aici care nicidecum nu vor gusta moartea până nu vor vedea Împărăția lui Dumnezeu”.

Transfigurarea

Și a fost că, la aproape opt zile după cuvintele acestea, luându-i cu Sine pe Petru și pe Ioan și pe Iacov, S-a suit pe munte ca să Se roage. Și a fost că, pe când Se ruga El, chipul feței Lui s-a făcut altul, și îmbrăcămintea Lui, albă strălucitoare. Și, iată, vorbeau cu El doi bărbați, care erau Moise și Ilie, care, arătându-se în glorie, vorbeau despre plecarea Lui, pe care urma s-o împlinească în Ierusalim. Iar Petru și cei împreună cu el erau îngreuiți de somn; și, trezindu-se deplin, au văzut gloria Lui și pe cei doi bărbați care stăteau cu El. Și a fost că, pe când se despărțeau de El, Petru I-a zis lui Isus: „Stăpâne, este bine ca noi să fim aici și să facem trei corturi: unul pentru Tine și unul pentru Moise și unul pentru Ilie”, neștiind ce spune. Și, pe când spunea el acestea, a venit un nor și i-a umbrit; și s-au temut când ei au intrat în nor. Și a venit un glas din nor, spunând: „Acesta este Fiul Meu Preaiubit; de El să ascultați!” Și, pe când era glasul acesta, Isus S-a aflat singur. Și ei au tăcut și n-au spus nimănui nimic în acele zile despre ce văzuseră.

Vindecarea unui demonizat

Și a fost că, în ziua următoare, când au coborât de pe munte, L-a întâmpinat o mare mulțime. Și, iată, un om din mulțime a strigat, spunând: „Învățătorule, Te rog, uită-Te la fiul meu, pentru că este singurul meu copil; și, iată, un duh îl apucă și deodată strigă și-l scutură cu spume și cu greu pleacă de la el, după ce l-a zdrobit. Și i-am rugat pe ucenicii Tăi să-l scoată și n-au putut”. Și Isus, răspunzând, a spus: „O, generație necredincioasă și stricată, până când voi fi cu voi și vă voi îngădui? Adu-l aici pe fiul tău!” Și, pe când venea el, demonul l-a trântit și l-a zguduit puternic; și Isus a muștră duhul necurat și a vindecat copilul și l-a dat înapoi tatălui său.

Al doilea anunț al morții și al învierii Sale

Și toți erau uimiți de măreția lui Dumnezeu. Și, pe când toți se minunau de tot ce făcea Isus, le-a zis ucenicilor Săi: „Să pătrundă în urechile voastre cuvintele acestea; pentru că Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor”. Dar ei nu înțelegeau vorbirea aceasta și le era ascunsă, ca să nu o priceapă; și se temeau să-L întrebe despre vorbirea aceasta.

Cine este mai mare

Și a pătruns în ei un gând: cine ar fi mai mare între ei. Și Isus, cunoscând gândul inimii lor, a luat un copilaș și l-a pus lângă El; și le-a spus: „Oricine va primi pe acest copilaș în Numele Meu, pe Mine Mă primește; și oricine Mă va primi pe Mine Îl primește pe Cel care M-a trimis pe Mine; pentru că cine este mai mic între voi toți acela este mare”. Și Ioan, răspunzând, a spus: „Stăpâne, am văzut pe cineva scoțând demoni în Numele Tău și l-am oprit, pentru că nu Te urmează cu noi”. Și Isus i-a zis: „Nu-l opriți; pentru că cine nu este împotriva voastră este pentru voi”.

Isus respins de samariteni

Și a fost că, pe când se împlineau zilele înălțării Sale, El Și-a îndreptat fața hotărât să meargă la Ierusalim. Și a trimis soli înaintea feței Sale; și ei, ducându-se, au intrat într-un sat de samariteni, ca să facă pregătiri pentru El. Și nu L-au primit, pentru că fața Lui era îndreptată să meargă la Ierusalim. Și ucenicii Săi, Iacov și Ioan, văzând aceasta, au spus: „Doamne, vrei să spunem să coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie?” Dar El, întorcându-Se, i-a muștră și a spus: „Nu știți de ce duh sunteți însuflețiți; pentru că Fiul Omului n-a venit ca să piardă viețile oamenilor, ci ca să le mântuiască”. Și au mers în alt sat.

Numai puterea lui Dumnezeu îl poate scoate pe om din starea lui tristă și poate face din el ceva cu totul nou. Puterea omenească poate fi capabilă să dezvolte ceea ce există, dar nu poate crea nimic nou, iar această dezvoltare va fi într-o zi teribilă. Când Antihrist, omul păcatului, va sta într-o zi în Templul lui Dumnezeu și va spune că el este Dumnezeu, se va vedea ce poate și ce va face puterea omenească, ghidată și susținută de satan. Putem deja să recunoaștem sfârșitul acestei căi deja în începutul ei. Crucea lui Hristos a arătat ce este capabilă să facă puterea omului, dacă i se permite să ajungă la extreme în ura sa față de Dumnezeu. Crucea lui Hristos este standardul, pe care Dumnezeu ni l-a dat cu privire la puterea primului Adam.

Da, a fost nevoie de putere divină pentru a ne elibera din starea în care ne aflăm în mod natural și apoi pentru a ne lua în stăpânire în totalitate. Puterea lui Dumnezeu îl aduce pe credincios într-o poziție complet nouă înaintea lui Dumnezeu, în conformitate cu Persoana care a pus bazele acestei eliberări. Măreția și demnitatea Mântuitorului conferă desăvârșirea lucrării de răscumpărare, iar această lucrare ne aduce în prezența lui Dumnezeu, unde găsim *tot* ce avem nevoie.

Ucenicii au fost incapabili să se folosească de puterea care era cu ei în Hristos. Cum a fost posibil aceasta? Le cerea oare Domnul să facă ceva imposibil, atunci când le-a spus: „Dați-le voi să mănânce”? Sau le-a reproșat El pe nedrept când a exclamat: „O, generație necredincioasă și stricată, până când voi fi cu voi și vă voi îngădui?” (Luca 9.41)? Nicidecum. Ei au eșuat în ambele cazuri, pentru că nu au cunoscut puterea care era prezentă în Domnul lor. Ei nu ajunseseră încă la sfârșitul lor propriu, pentru a se folosi numai de ceea ce era în *El*. Numai atunci când am ajuns la sfârșit cu noi înșine ajungem în punctul în care puterea divină ne poate întâmpina și se poate pune la dispoziția noastră.

Aș dori să ilustrez aceasta printr-un mic exemplu. Cu câteva săptămâni în urmă am fost rugat să vizitez o femeie săracă și suferindă, care avea obiceiul de a se numi cea mai rea femeie de pe pământ. Ea mi-a amintit de oamenii care, atâta timp cât îi ascuți, nu vorbesc decât despre ei înșiși și despre suferința lor. Nu pentru că s-ar bucura de suferințe, dar le place să vorbească despre ei înșiși.

După ce doamna T. a vorbit și ea o vreme despre sine și despre răutatea ei, am întrebat-o:

„Spuneți-mi, dacă ați fi trăit atunci, I-ați fi dat o lovitură pe obraz Fiului lui Dumnezeu?”

„O, nu, nu”, a strigat ea îngrozită. „Știu că sunt cea mai rea femeie din oraș, dar n-aș fi făcut asta. Nu sunt chiar atât de rea!”

I-am citit apoi diferite pasaje din Scriptură, pentru a-i arăta cum este inima omului conform judecății lui Dumnezeu și apoi am spus:

„După această descriere, pe care Dumnezeu o face în Cuvântul Său despre dumneavoastră, mai credeți că diavolul nu v-ar fi putut determina să-L loviți pe Mântuitor în față?”

Ea s-a poticnit, apoi a izbucnit în lacrimi și a plâns cu suspine:

„O, știam că eram rea; dar că sunt atât de rea, nu știam. Ce dragoste trebuie să fie aceea care a putut muri pentru o creatură atât de nenorocită!”

Dintr-o dată, totul s-a schimbat pentru ea. Nu a mai vorbit despre ea însăși și despre răutatea ei, ci doar despre Mântuitorul ei și despre dragostea Lui.

Nu sunt mulți copii ai lui Dumnezeu căroră, ca această femeie, le place să vorbească mult despre răutatea lor? Se complac în a face aceasta și totuși, odată ce sunt puși la încercare, neagă faptul că sunt atât de iremediabil de răi pe cât îi descrie Cuvântul lui Dumnezeu. Dar numai atunci când ne vedem pe noi înșine descoperiți în lumina lui Dumnezeu am ajuns în punctul în care putem recunoaște harul în toată măreția sa, pe de o parte, și în care o putere care ne depășește poate pune stăpânire pe noi, pe de altă parte.

Domnul Isus îi mustră pe ucenici, pentru că erau preocupați cu ei înșiși. Ei voiau să simtă puterea în ei înșiși, ca să facă ceva singuri. Voiau să fie ei înșiși puternici și tari. Domnul nu s-a putut abține să nu-i certe, dar dragostea Sa minunată nu a eșuat nicio clipă. „Adu-l aici pe fiul tău”, a adăugat El la mustrare. Astfel, inima Lui rămâne mereu aceeași pentru noi. Îi putem condamna pe ucenici ca fiind necugetați, dar nu suntem noi mai degrabă cei nechibzuți, care astăzi Îl cunoaștem pe Domnul mai bine decât ei și avem Duhul Sfânt, pe care ei nu-L aveau încă? Vai! cât de des ne îndepărtăm de puterea Lui, pentru a căuta putere în noi înșine și apoi suntem rușinați!

Dar acum se pune întrebarea: *Cum* pot să valorific puterea lui Dumnezeu? În primul rând, la fel ca ucenicii, trebuie să învăț cât de sărac și de slab sunt în mine însumi. În acest fel, ajung să caut o

putere în afara mea. Așa Îl întâlnesc pe Dumnezeu. Slăbiciunea este potrivită pentru putere, iar puterea este potrivită pentru slăbiciune. Așa cum foamea mă împinge să caut hrană, tot așa sentimentul slăbiciunii mele mă determină să caut puterea divină. Puterea lui Dumnezeu este tocmai cea care corespunde slăbiciunii mele, iar slăbiciunea mea este tocmai cea care corespunde puterii lui Dumnezeu.

Citim în capitolul nostru că toți „erau uimiți de măreția lui Dumnezeu” (Luca 9.43). Dar ei nu s-au mirat deloc de puterea diavolului. Cât de des suntem noi ca acești oameni! Ne minunăm de măreția harului lui Dumnezeu, dar trecem cu vederea mărimea puterii lui satan și a stricăciunii noastre.

În acest capitol, Dumnezeu ne oferă trei motive specifice, din care cauză ucenicii nu s-au *putut* folosi de puterea care le era disponibilă, chiar dacă ar fi înțeles-o. Pe primul îl găsim în versetul 46: „Și a pătruns în ei un gând: cine ar fi mai mare între ei”. Această întrebare a dezvăluit egoismul lor. Propria lor măreție era mai importantă pentru ei decât Domnul lor prezent. Întotdeauna va fi așa în ceea ce privește prezentul și viitorul, atâta timp cât nu ne-am găsit sfârșitul în crucea lui Hristos. Iată doar un singur exemplu: Atunci când suntem preocupați de gloria viitoare, nu s-a ridicat deja în noi întrebarea ce vom primi *noi* acolo, în loc să ne gândim la gloria *Domnului* și la bucuria *Lui*, când într-o zi îi va avea pe toți ai Săi în jurul Său? Nu am căutat noi un loc bun în cer pentru noi înșine, în loc să ne gândim la ceea ce va avea *Hristos* în ai Săi? O, dacă am putea spune mai mult împreună cu apostolul: „Am fost răstignit împreună cu Hristos și nu mai trăiesc *eu*, ci *Hristos* trăiește în mine”! În loc să ne ocupăm cu ego-ul urât, El, cel mai sublim subiect al cerului, ne-ar umple toate gândurile. Am putea adăuga atunci și noi, chiar dacă într-o măsură mai mică decât apostolul: „ceea ce trăiesc acum în carne, trăiesc prin credință, aceea în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine” [Galateni 2.20].

Cel de-al doilea motiv al incapacității ucenicilor de a alunga demonul din copilul adus la ei îl găsim în versetul 49: „Ioan, răspunzând, a spus: «Stăpâne, am văzut pe cineva scoțând demoni în Numele Tău și l-am oprit, pentru că nu Te urmează cu noi.»” Dacă în primul caz, gândurile ucenicilor erau centrate pe ego-ul lor personal, aici ele dezvăluie același egoism în sens colectiv sau corporativ. Exista cineva acolo, care, în Numele lui Hristos, deși nu-L urma *împreună cu ucenicii*, scotea duhuri rele, exercitând tocmai acea putere, pe care ucenicii nu știau cum să o folosească, deoarece ei nu-L recunoșteau pe Cel care era cu ei. Aceasta i-a supărat foarte tare. Sentimentele lor erau părtinitoare, sectare. Însă, Cuvântul lui Dumnezeu nu vorbește despre „noi” și „voi”, ci doar despre „frați”, incluzând pe *toți* credincioșii fără deosebire. Într-adevăr, Domnul îi numește chiar „frații *Săi*”, în Ioan 20. El ne-a adus pe toți în prezența Sa, oricât de diferită ar fi măsura cunoștințelor, pentru a ni-L descoperi pe Tatăl și pentru a ne aduce în aceeași bucurie și în aceleași relații în care se află El Însuși. Și când ne gândim la trupul lui Hristos, la Adunarea Dumnezeului celui viu, cine este Capul, cine este centrul tuturor credincioșilor? Nu sunt ei toți botezați într-*un singur* trup printr-*un singur* Duh? Așadar, cine suntem „noi”? Ce înseamnă întrebarea „cu noi”?

Răspunsul Domnului: „Nu-l opriți; pentru că cine nu este împotriva voastră este pentru voi” pare să contrazică cuvintele Sale din Matei 12.30: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea; și cine nu adună cu Mine risipește”. În realitate, însă, cele două pasaje sunt în deplină concordanță. Aici, în Luca, avem de-a face cu un om care umblă conform cunoștințelor sale. El scoate demoni în Numele lui Hristos și exercită astfel puterea pe care ucenicii o neglijaseră. În Matei, însă, Domnul este atacat personal. De îndată ce se întâmplă aceasta, se dovedește că persoana care vorbește sau acționează este împotriva lui Hristos, și orice atitudine de cruțare a ei este exclusă. Nu trebuie să pun pe primul loc persoanele care acționează în acest fel, chiar dacă sunt considerate „creștine”, și

pe Hristos pe locul doi. Hristos trebuie să fie întotdeauna pe primul loc, Numele Său trebuie să fie mai presus de orice și putem fi siguri că, dacă acesta este așa la noi, dragostea noastră pentru ceilalți nu va face decât să se manifeste cu atât mai mult cu adevărat și mai autentic. Nu sentimentele sectare și de partidă ne vor ghida și ele nu ne vor împiedica să recunoaștem ceea ce Dumnezeu lucrează prin alții, chiar dacă aceștia nu-L urmează pe Domnul „împreună cu noi”; dar, pe de altă parte, nu vom avea părtașie cu cineva care falsifică adevărul și nu-I acordă Domnului și Capului nostru onoarea care I se cuvine.

În versetul 54 găsim probabil cel de-al treilea motiv pentru care ucenicii nu s-au putut folosi de puterea minunată care le era la îndemână. Aici doi dintre ei întrebă: „Doamne, vrei să spunem să coboare foc din cer și să-i mistuie, cum a făcut și Ilie?” Puterea și energia umană vor să acționeze aici pentru Hristos. Dar acolo unde acestea acționează, chiar dacă cineva *vrea să intervină pentru Hristos, lucrările lui Hristos* nu pot fi făcute. Tot așa și Petru era plin de puterea lui, era mai încrezător în sine decât toți ceilalți ucenici și a scos sabia *pentru Hristos*. Dar cât de jos *a căzut!* Aici ucenicii vor să lase să coboare foc din cer *pentru Hristos*. Dar Domnul îi învață altfel, iar ceea ce aflăm mai târziu despre cei doi ucenici este că unul a avut privilegiul să moară ca martir pentru Hristos (Faptele apostolilor 12), iar celălalt, în loc să lase să coboare foc din cer, a implorat coborârea Duhului Sfânt în aceeași cetate (Samaria) peste locuitorii credincioși ai acesteia. (Faptele apostolilor 8).

Încă o dată aș vrea să repet în concluzie, pentru că multora dintre noi pare să le fie atât de greu să învețe: Niciodată un om nu va renunța cu totul la ego-ul său până când nu va descoperi că acesta este cel mai detestabil lucru care există în lume. Dar, odată ce a recunoscut aceasta, nu mai ezită să se elibereze de sub dominația lui și o face în modul cel mai simplu cu putință, punând în locul egoului ceea ce este cel mai înalt și mai glorios, pe Fiul lui Dumnezeu, permițându-I să-i umple inima și transformându-se în chipul Său prin privirea Persoanei Sale.

O, dacă am înțelege cu toții mai bine ce a făcut Hristos pentru noi și ce este El pentru noi! Lucrarea Sa a fost împlinită pentru noi pentru totdeauna, iar în El ne aflăm acum ca o creație nouă, în care cele vechi au trecut și toate lucrurile au devenit noi. Lăudat fie Dumnezeu că puterea și valoarea acestei lucrări vor rămâne mereu neschimbate! Dar dacă puterea trebuie să se desăvârșească în mine, dacă Tatăl trebuie să fie glorificat într-o lume care încă Îl respinge pe Hristos, atunci trebuie să renunț complet *la mine însumi* și să rămân *în El*. În relația tainică, în părtașia intimă cu El, voi ajunge să-mi cunosc tot mai mult slăbiciunea, dar și puterea Lui, da, pe El Însuși. Hristos va fi atunci modelat și văzut în mine.

Sursa: *Botschafter des Heils in Christo* 78 (1930).
Titlul original: „Kraft, die in Schwachheit vollbracht wird”